

O TELL ME THE TRUTH ABOUT LOVE

Some say that love's a little boy,
And some say it's a bird,
Some say it makes the world go round,
And some say that's absurd,
And when I asked the man next-door,
Who looked as if he knew,
His wife got very cross indeed,
And said it wouldn't do.

Does it look like a pair of pyjamas,
Or the ham in a temperance hotel?
Does its odour remind one of llamas,
Or has it a comforting smell?
Is it prickly to touch as a hedge is,
Or soft as eiderdown fluff?
Is it sharp or quite smooth at the edges?
O tell me the truth about love.

Our history books refer to it
In cryptic little notes,
It's quite a common topic on
The Transatlantic boats;
I've found the subject mentioned in
Accounts of suicides,
And even seen it scribbled on
The backs of railway-guides.

Does it howl like a hungry Alsatian,
Or boom like a military band?
Could one give a first-rate imitation
On a saw or a Steinway Grand?
Is its singing at parties a riot?
Does it only like Classical stuff?
Will it stop when one wants to be quiet?
O tell me the truth about love.

I looked inside the summer-house;
It wasn't ever there:
I tried the Thames at Maidenhead,
And Brighton's bracing air.
I don't know what the blackbird sang,
Or what the tulip said;
But it wasn't in the chicken-run,
Or underneath the bed.

Can it pull extraordinary faces?
Is it usually sick on a swing?
Does it spend all its time at the races,
Or fiddling with pieces of string?
Has it views of its own about money?
Does it think Patriotism enough?
Are its stories vulgar but funny?
O tell me the truth about love.

ΜΑ ΤΙ ΎΝΑΙ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΤΟ ΛΕΝΕ ΑΓΑΠΗ;

Λένε ότι ο ερωτάς είναι ένα αγόρι,
Άλλοι ότι είναι ένα πουλί,
Λένε κάνει τον κόσμο να γυρίζει,
Και πως δεν πατά στη γη.
Ρωτώντας κάποτε το γείτονά μου
Που έδειχνε να ξέρει,
Αγριεμένη του λέει η γυναίκα του
Λέξη να μην προφέρει.

Μήπως μοιάζει με τούτη την πιτζάμα
Ή με ζαμπόν λαϊκού ξενοδοχείου;
Μυρίζει όπως των Άνδων το λάμα
Ή έχει το άρωμα μυροδοχείου;
Γεμάτη με αγκάθια σαν το βάτο;
Ή είναι σα στρώμα πουπουλένιο αφράτο;
Τάχα σκληρή ή μαλακή στην άκρη;
Μα τι 'ναι αυτό που το λένε αγάπη;

Μιλούν γι' αυτή βιβλία της Ιστορίας
Μ' έναν τρόπο κρυπτικό,
Θέμα κοινό σ' υπερωκεάνια
Πλέοντας στον Ατλαντικό.
Σε σημειώματα αυτοκτονίας
Το όνομά της γράφουν
Και σε καρνέ με δρομολόγια τρένων
Αδέξια το χαράζουν.

Ουρλιάζει σα σκυλί της Αλσατίας
Ή σαν την μπάντα του στρατού μουγκρίζει;
Σε πριόνι ή σε πιάνο Σταϊνγουέι
Γνωρίζει το σκοπό της να τονίζει;
Ξέφρενη μες στα πάρτι τραγουδάει
Ή μοναχά ο Μπαχ την αναπαύει;
Αν θες λίγη ησυχία, σταματάει;
Μα τι 'ναι αυτό που το λένε αγάπη;

Κοίταξα και στου κήπου το σπιτάκι
Μα δεν ήταν πουθενά.
Δοκίμασα στου Τάμεση την άκρη
Και στου Μπράιτον τη δροσιά.
Τι είπε η τουλίπα δε γνωρίζω,
Ο κότσυφας στα κλώνια'
Δεν ήταν στο κρεβάτι μου αποπίσω
Ούτε στον ορνιθώνα.

Της αρέσει τάχα αστεία να μορφάζει;
Είναι άρρωστη συχνά σε μια αιώρα;
Σε αγώνες ιπποδρομιών συχνάζει
Ή σ' ένα έγχορδο μοχθεί κάθε ώρα;
Έχει τη θεωρία της για το χρήμα;
Μετρά γι' αυτήν ο πατριώτης κάτι;
Λέει χυδαιότητες με αστείο ντύμα;
Μα τι 'ναι αυτό που το λένε αγάπη;

When it comes, will it come without warning
Just as I'm picking my nose?
Will it knock on my door in the morning,
Or tread in the bus on my toes?
Will it come like a change in the weather?
Will its greeting be courteous or rough?
Will it alter my life altogether?
O tell me the truth about love.

January 1938

FUNERAL BLUES

Stop all the clocks, cut off the telephone,
Prevent the dog from barking with a juicy bone,
Silence the pianos and with muffled drum
Bring out the coffin, let the mourners come.

Let aeroplanes circle moaning overhead
Scribbling on the sky the message He Is Dead,
Put crêpe bows round the white necks of the public doves,
Let the traffic policemen wear black cotton gloves.

He was my North, my South, my East and West,
My working week and my Sunday rest,
My noon, my midnight, my talk, my song;
I thought that love would last for ever: I was wrong.

The stars are not wanted now: put out every one;
Pack up the moon and dismantle the sun;
Pour away the ocean and sweep up the wood;
For nothing now can ever come to any good.

April 1936

REFUGEE BLUES

Say this city has ten million souls,
Some are living in mansions, some are living in holes:
Yet there's no place for us, my dear, yet there's no place for us.

Once we had a country and we thought it fair,
Look in the atlas and you'll find it there:
We cannot go there now, my dear, we cannot go there now.

In the village churchyard there grows an old yew,
Every spring it blossoms anew:
Old passports can't do that, my dear, old passports can't do that.

Θα 'ρθεί όταν τη μύτη μου σκαλίζω
Χωρίς να ειδοποιήσει;
Την πόρτα θα χτυπήσει όταν ξυπνήσω;
Στο τραμ θα με πατήσει;
Θα 'ρθεί σαν αλλαγή καιρού στην πόλη;
Θα είναι ευγενική ή όλο βιάση;
Πού θα την πάει τη ζωή μου όλη;
Μα τι 'ναι αυτό που το λένε αγάπη;

Ιανουάριος 1938

ΠΕΝΘΙΜΟ ΜΠΛΟΥΖ

Κόψτε τα τηλέφωνα, πάψτε τα ρολόγια,
Το πιάνο κλείστε, πνίξτε τύμπανα και λόγια,
Δώστε ένα κόκαλο στο σκύλο να ησυχάσει,
Ο θρήνος άρχισε, το φέρετρο ας περάσει.

Τα αεροπλάνα από πάνω να στενάξουν,
«Πέθανε τώρα αυτός» στον ουρανό ας γράψουν.
Μαβιές κορδέλες βάλτε στ' άσπρα περιστέρια,
Μαύρα γάντια οι τροχονόμοι έχουν στα χέρια.

Ανατολή και Δύση μου, Βορρά και Νότε,
Χαρά της Κυριακής, της εβδομάδας μόχθε,
'Ήσουν φωνή, τραγούδι μου, μέρα, σκοτάδι·
Πίστευα αιώνια την αγάπη. Μα ήταν πλάνη.

Τα αστέρια δεν τα λαχταρώ, πάρτε τα, σβήστε·
Τον ήλιο ρίξτε τον και το φεγγάρι κρύψτε·
Αδειάστε τον ωκεανό, διώξτε τα δάση·
Τίποτα πια καλό, ποτέ, δε θα χαράξει.

Απρίλιος 1936

ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟ ΜΠΛΟΥΖ

Έστω πως η πόλη αυτή έχει δέκα εκατομμύρια ψυχές,
Κάποιοι ζουν σε μέγαρα, κάποιοι σε καταπακτές:
Μα δεν υπάρχει τόπος για μας, αγάπη, μα δεν
υπάρχει τόπος για μας.

Κάποτε είχαμε πατρίδα και τη νομίζαμε μοναδική,
Μες στο χάρτη οποίος κοιτάζει κάπου θα τη βρει:
Δεν μπορούμε να πάμε εκεί τώρα, αγάπη, δεν
μπορούμε να πάμε εκεί τώρα.

Στο κοιμητήρι του χωριού ο γερο-ίταμος φυτρώνει,
Κάθε που μπαίνει η άνοιξη ανθεί και ξανανιώνει:
Τα παλιά διαβατήρια όμως όχι, αγάπη, τα παλιά
διαβατήρια όμως όχι.

The consul banged the table and said:
“If you’ve got no passport you’re officially dead”:
But we are still alive, my dear, but we are still alive.

Went to a committee; they offered me a chair;
Asked me politely to return next year:
But where shall we go to-day, my dear, but where shall we
go to-day?

Came to a public meeting; the speaker got up and said:
“If we let them in, they will steal our daily bread”;

He was talking of you and me, my dear, he was talking of
you and me.

Thought I heard the thunder rumbling in the sky;
It was Hitler over Europe, saying: “They must die”;

We were in his mind, my dear, we were in his mind.

Saw a poodle in a jacket fastened with a pin,

Saw a door opened and a cat let in:
But they weren’t German Jews, my dear, but they weren’t
German Jews.

Went down to the harbour and stood upon the quay,
Saw the fish swimming as if they were free:

Only ten feet away, my dear, only ten feet away.

Walked through a wood, saw the birds in the trees;
They had no politicians and sang at their ease:
They weren’t the human race, my dear, they weren’t the
human race.

Dreamed I saw a building with a thousand floors,
A thousand windows and a thousand doors;
Not one of them was ours, my dear, not one of them was
ours.

Stood on a great plain in the falling snow;
Ten thousand soldiers marched to and fro:
Looking for you and me, my dear, looking for you and me.

March 1939

Είπε ο πρόξενος χτυπώντας το τραπέζι νευρικός:
«Αν δεν έχεις διαβατήριο, είσαι τυπικά νεκρός»:
Αλλά εμείς είμαστε ακόμα ζωντανοί, αγάπη, εμείς
είμαστε ακόμα ζωντανοί.

Πήγα σε μια επιτροπή, μου προσφέραν να καθίσω·
Ευγενικά μου ζήτησαν του χρόνου να ξαναγυρίσω:
Μα πού να πάμε σήμερα, αγάπη, μα πού να πάμε
σήμερα;

Σε μια δημόσια συγκέντρωση πρόσεξα τον ομιλητή:
«Αν τους αφήσουμε να μπουν, θα μας κλέψουν το
ψωμί»·
Για σένα και για μένα μιλούσε, αγάπη, για σένα και
για μένα μιλούσε.

Λες κι άκουσα το αστροπελέκι στα ύψη να βρυχιέται·
Πάνω απ’ την Ευρώπη ο Χίτλερ, «Να πεθάνουν»,
καταριέται·
Εμάς είχε στο νου, αγάπη, εμάς είχε στο νου.

Είδα ένα κανίς, φόραε ζακέτα με καρφίτσα
κουμπωμένη,
Είδα την πόρτα ανοιχτή και μια γάτα να μπαίνει:
Μα δεν ήσαν Γερμανοεβραίοι, αγάπη, δεν ήσαν
Γερμανοεβραίοι.

Τράβηξα για το λιμάνι, στάθηκα στην προκουμαία,
Είδα τα ψάρια να κολυμπούν, ήσαν σαν πάντα
ελεύθερα:
Μόνο τρία μέτρα μακριά μου, αγάπη, μόνο τρία
μέτρα μακριά μου.

Περπάτησα στο δάσος, είδα στα δέντρα τα πουλιά·
Πολιτικούς δεν είχαν και κελαηδούσανε γλυκά:
Δεν ήταν η ανθρώπινη φυλή, αγάπη, δεν ήταν η
ανθρώπινη φυλή.

Στ’ όνειρό μου είδα ένα κτίριο με χίλιους ορόφους,
Με πόρτες και παράθυρα για χιλιάδες ανθρώπους·
Τίποτα απ’ όλα αυτά δικό μας, αγάπη, τίποτα απ’ όλα
αυτά δικό μας.

Στάθηκα σε μια πεδιάδα και γύρω έπεφτε χιόνι·
Έναν ολόκληρο στρατό έβλεπα να ζυγώνει:
Εμάς τους δυο ψάχναν, αγάπη, ψάχναν εμάς τους
δυο.

Μάρτιος 1939

THE FALL OF ROME

The piers are pummelled by the waves;
In a lonely field the rain
Lashes an abandoned train;
Outlaws fill the mountain caves.

Fantastic grow the evening gowns;
Agents of the Fisc pursue
Absconding tax-defaulters through
The sewers of provincial towns.

Private rites of magic send
The temple prostitutes to sleep;
All the literati keep
An imaginary friend.

Cerebrotonic Cato may
Extol the Ancient Disciplines,
But the muscle-bound Marines
Mutiny for food and pay.

Ceasar's double-bed is warm
As an unimportant clerk
Writes I DO NOT LIKE MY WORK
On a pink official form.

Unendowed with wealth or pity,
Little birds with scarlet legs,
Sitting on their speckled eggs,
Eye each flu-infected city.

Altogether elsewhere, vast
Herds of reindeer move across
Miles and miles of golden moss,
Silently and very fast.

January 1947

THE MORE LOVING ONE

Looking up at the stars, I know quite well
That, for all they care, I can go to hell,
But on earth indifference is the least
We have to dread from man or beast.

How should we like it were stars to burn
With a passion for us we could not return?
If equal affection cannot be,
Let the more loving one be me.

Η ΠΤΩΣΗ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ

Τα κύματα χτυπάνε τα μουράγια
Σ' ένα χωράφι χέρσο αφημένο
Δέρνει η βροχή ένα ρημαγμένο τρένο·
Φυγόδικοι μες σε σπηλιές και βράχια.

Πέπλοι νυχτιάτικοι αλλοπαρμένοι·
Αυτός απ' το Δημόσιο Ταμείο
Τους οφειλέτες πάει στο πειθαρχείο,
Σε οχετούς επαρχιών κρυμμένοι.

Τελετουργικές μαγείες με ζήλο
Τις πόρνες του ναού για ύπνο στέλνουν
Όλοι οι γραφιάδες και οι λόγιοι θέλουν
Ένα φανταστικό δικό τους φίλο.

Στοχαστικός ο Κάτων την αρχαία
Πειθαρχία μπορεί να εγκωμιάζει,
Μα ο στιβαρός ο Ναύτης στασιάζει
Για το ψωμί και για τα αναγκαία.

Του Καίσαρα ζεστό διπλό κρεβάτι
Καθώς στο ροζ διπλότυπο κοιτάω:
«ΤΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑ ΜΟΥΔΕΝ ΑΓΑΠΑΩ»
Που 'γραψε ο υπάλληλος για να πει κάτι.

Δίχως υπάρχοντα και δίχως λύπη,
Μικρά πουλιά με κόκκινα ποδάρια,
Απ' της φωλιάς τ' αυγά και τα χορτάρια,
Βλέπουν την πόλη άρρωστη απ' τη γρίπη.

Πολύ μακριά αποδώ σέ άλλα μέρη
Κοπάδια τάρανδοι στην ησυχία
Σε κάμπους σπαρμένους με χρυσά βρύα
Μίλια και μίλια τρέχουν σαν αγέρι.

Ιανουάριος 1947

ΑΥΤΟΣ ΠΟΥ ΠΙΟ ΠΟΛΥΑΓΑΠΑΕΙ

Κοιτάω τ' αστέρια ψηλά στον ουρανό
Και το ξέρω, δεν τα νοιάζει αν θα χαθώ.
Ποτέ μη σε φοβίζει η αδιαφορία
Από τον άνθρωπο ή τα θηρία.

Αν τ' άστρα, δίχως ανταπόκριση από μας,
Όλο πάθος καίγονταν μεμιάς;
Αφού η αμοιβαία αγάπη δεν κρατάει,
Ας είμαι εγώ που πιο πολύ αγαπάει.

Admirer as I think I am
Of stars that do not give a damn,
I cannot, now I see them, say
I missed one terribly all day.

Were all stars to disappear or die,
I should learn to look at an empty sky
And feel its total dark sublime,
Though this might take me a little time.

September 1957

Των άστρων, συλλογιέμαι, είμαι θαυμαστής
Που αδιαφορούν για μένα ό,τι κι αν πεις,
Μα τώρα που τα βλέπω ένα ένα
Μέσα στη μέρα δε μου 'λειψε κανένα.

Αν τ' άστρα έσβηναν σ' έναν αφανισμό,
Θα μάθαινα να βλέπω ένα άδειο ουρανό,
Να νιώθω το υπέροχο ψηλαφητό σκοτάδι
Και να το συνηθίζω κάθε βράδυ.

Σεπτέμβριος 1957